

Dilluns, 3 de juny de 2013

20.30 h — Sala de Concerts

13

Les Musiciens du Louvre Grenoble, *L'holandès errant*

Vincent le Texier, baix baríton (Holandès)

Ingela Brimberg, soprano (Senta)

Mika Kares, baix (Donald)

Eric Cutler, tenor (Georg)

Helene Schneiderman, mezzosoprano (Mary)

Bernard Richter, tenor (Der Steuermann / Timoner)

Estonian Philharmonic Chamber Choir (Heli Jürgenson, director)

Les Musiciens du Louvre Grenoble

Marc Minkowski, director

Richard Wagner (1813-1883): *L'holandès errant*

(versió de París de 1841)

Durada: 2 h 10 min.

Tot respectant els desitjos del compositor de representar l'òpera sencera sense pauses.

Mecenes Protectors

Fundació
Catalunya - La Pedrera

FUNDACIÓ PUIG

nationale
suisse

Telefonica

vocento

vueling

Col·laboradors

— Aena	— Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports	— HP
— Aenor	— Deloitte	— La Xarxa
— Almirall, S.A.	— El Punt Avui	— Loteria de Catalunya
— Autoritat Portuària de Barcelona	— Esteve	— Mémora
— Bagués-Masriera Joiers	— Europa Press de Catalunya, S.A.	— Miquel Alimentació Grup
— Basi, S.A.	— Fluidra	— Nestlé España, S.A.
— Bodegues Sumarroca	— Fundació Antiques Caixes Catalanes	— RAC1/RAC105
— Canon España, S.A.	— Fundació Castell de Peralada	— Reial Automòbil Club de Catalunya
— Caprabo	— Fundació Puigvert	— Roca Junyent, S.L.
— Cobega	— Hoteles Catalonia	
— Col·legi de Farmacèutics de Barcelona		

Amics Benefactors: Ascensores Jordà, S.A. — Clos Interiors, S.L. — Dalkia Catalunya, S.A. Eurofirms ETT S.L.U. — Fundació Antoni Serra Santamans — Horaci Miras Giner — Quadis Selmar, S.A. — Teatre Romea

Mecenes d'honor

Agrolimen

euromadi

Fundació BancSabadell

Fundació Damm

GARRIGUES

gasNatural fenosa

IAVAS MEDIA GROUP

ara.cat

LA VANGUARDIA

el Periódico

EL PAÍS

“Per aspera ad astra”

El juliol de 1839 Wagner i la seva muller Minna fugien de la ciutat de Riga sense passaport, per refugiar-se a París. Estava cosit de deutes, no tenia cap perspectiva de futur. S'embarcaren al vaixell *Thetis*, il·legals i ocultats pel capità. L'escapada fou atzarosa, romàntica, a causa d'un oratge que quasi els féu naufragar en un fiord noruec, abans d'arribar a Londres. A París, Wagner sobrevisqué fent arranjaments de Donizetti, Halévy, redactant articles per a la «Gazette Musicale». També escoltà les simfonies de Beethoven dirigides per Habeneck, i s'astorà amb la instrumentació de Berlioz. Uns emigrants alemanys li descobriren les llegendes de Lohengrin i Tannhäuser. S'embranchà en lectures, entre les quals les *Mémoires du Monsieur Schnabelewopski* de Heine, que li serviren d'inspiració per escriure un *scénario*, o esbós argumental d'una nova òpera, gènesi de *L'holandès errant*. A l'*Esbós autobiogràfic* (1843) Wagner assegurava que “*el tractament veritablement dramàtic, descobert per Heine, de la salvació d'aquell Ahasverus de l'oceà, va ser allò que em va posar a les meves mans tot el necessari per convertir aquella saga en tema d'una òpera*”.

Animat pel compositor Meyerbeer, es presentà a l'empresari de l'Académie Royale de Musique, Léon Pillet, per oferir-li el projecte, que titulà en francès *L'Hollandais Volant*. L'òpera tenia un sol acte, per combinar-lo amb la representació d'un ballet. Pillet tenia compromeses estrenes a quatre anys vista; el més plausible era especular amb una obra breu. La seva música no atreïa l'atenció de Pillet, el qual va fer una maniobra poc honesta: lliurà els esborranys a l'escriptor Paul Fouché per convertir-los en un llibret que havia promès al director dels cors de l'Òpera Pierre-Louis Dietsch. Durant la primavera del 1841 Wagner marxà a Meudon, enfervorit per acabar la seva òpera abans que Fouché enllestís el llibret i li arrabassés la novetat. La partitura la va escriure en només set setmanes, immers en una agitació febril: “*vaig agafar un piano de lloguer. Quan m'arribà, em vaig posar a córrer d'una banda a l'altra, imbuit d'una autèntica angoixa. Vaig començar, primer, pel «Cor de mariners» i La cançó de les filadores; ho vaig tocar tot al piano i tot em va sortir*”. Wagner allargà l'obra a tres actes, i la traduí del francès a l'alemany.

El 2 de juliol de 1841 Wagner signava un tros de paper, el contracte amb què venia per 500 francs els drets sobre l'argument de *L'Hollandais Volant*. Abandonà, retut, tota esperança de veure-la representada a París, i marxà a Dresden on li estrenaren *Rienzi*. Allí portà també el nou *Der fliegende Holländer*. Hi havia afegit el pròleg, innovador, escrit poc abans. Durant els assajos, va canviar els noms i el lloc d'acció dels personatges; en la versió francesa tenien noms escocesos. Creia Wagner que aquella òpera només la podien entendre a les contrades alemanyes. S'estrenà el 2 de gener de 1843, a Dresden. A la pàgina d'inici anotà “*Per aspera ad astra*”. Potser intuïa el seu futur, i reconeixia les amargors del passat. *L'holandès*, de moment, no agradà. L'hagué de revisar diferents vegades fins al 1860. A Bayreuth no es representà fins al 1901.

Francesc Cortès, musicòleg

Mort i immortalitat

L'òpera *L'holandès errant*, també coneguda sovint com *El vaixell fantasma*, va ser estrenada a Dresden el 2 de gener de 1843. Actualment és una de les obres més representades de Richard Wagner. En el seu moment va ser una composició extraordinàriament significativa per a la trajectòria estètica del seu autor, ja que en certa manera va comportar el pas de l'òpera de tall romàntic que fins aleshores havia practicat a la futura estructura del *drama musical*, gran projecte de Wagner. En *L'holandès errant* són ja utilitzats els després cèlebres leitmotiv, base de l'arquitectura que dominarà en la *Tetralogia*. També és molt evident la unitat entre poesia i melodia perseguida pel compositor i que implicava erigir-se en poeta de la seva pròpia música. Aquesta unitat, que conduïa a una reivindicació moderna de la figura d'Orfeu –primer poeta i músic primigeni– era l'essència mateixa de “l'obra d'art total”, màxima aspiració de Wagner i pedra angular, segons ell, de l'art del futur. De fet, pocs anys després de l'estrena de *L'holandès errant*, i a partir principalment d'aquesta experiència, Richard Wagner va escriure el decisiu assaig *Òpera i drama* (1851), en què teoritza el nou *drama musical* que es proposa realitzar en contraposició de l'òpera italiana.

Però, més enllà de la importància que té en l'obra futura del compositor, *L'holandès errant* pot ser considerada la culminació de l'òpera romàntica, almenys la de la tradició alemanya. Tots els motius que es concentren en aquesta obra estan directament lligats a la sensibilitat i a la cosmovisió romàntiques. La història que inspira la poesia de Wagner que servirà de text per a l'òpera és, també, genuïnament romàntica. Per elaborar-la, Wagner recorre al drama satíric de Heinrich Heine *Memòries del senyor de Schnabelewopski* publicat l'any 1834. En aquest escrit Heine recupera una antiga llegenda molt estimada als cercles romàntics, i que va tenir un gran predicament entre poetes i pintors: la llegenda d'un vaixell fantasma que recorre els mars del nord d'Europa tripulat per espectres i comandat per un capità maleït. Una de les variacions de la llegenda adjudica aquesta maledicció a un mariner holandès, al qual, per haver-se enfrontat al diable i haver blasfemat, és condemnat a un vagar etern sense mort ni salvació. En la cristallització de Heine, i després de Wagner, aquest mariner baixa a terra cada set anys amb l'objectiu de trobar una dona, que amb el sacrifici per amor pot comportar la seva redempció.

Un heroi demoníac d'aquestes característiques encarnava una de les figures més repetides en la literatura romàntica. Personatges d'aquest tipus van abundar a Alemanya, França, Itàlia i la Gran Bretanya, i en el marc d'aquesta última va produir l'escriptor que tot Europa identificava amb aquesta silueta: Lord Byron. Els personatges “byronians” eren nombrosos i destacaven pel seu radicalisme vital i per la seva tortura espiritual. L'holandès errant de Wagner és un representant perfecte d'aquest llinatge. També ell es mou entre la mort i la immortalitat, entre el dolor i l'erotisme. Partint del cànon romàntic, Richard Wagner accentua una dimensió que adquireix categoria filosòfica en tota la seva obra i especialment en la tetralogia *L'anell del nibelung*: la redempció a través del sacrifici i de l'amor.

Si la condició humana dels personatges representats en *L'holandès errant* impliquen aquesta exaltació de la poètica romàntica, no menys evidentment romàntica és la naturalesa desencadenada que envolta l'acció. El que podríem anomenar “estètica de la tempesta” va seduir completament la poesia, la pintura i la música romàntiques. També Richard Wagner. Però ell encara va accentuar més aquesta inclinació en explicar anys després, en la seva autobiografia, que les turbulències presents en la seva òpera eren la conseqüència directa d'un terrible viatge que havia realitzat el mateix compositor des de Riga a Londres i que va portar el vaixell al límit del naufragi. Així Wagner, com a ell li agradava, feia una síntesi íntima entre mite i experiència.

Rafael Argullol, escriptor, filòsof i professor d'Estètica a la UPF

Wagner al Palau de la Música Catalana

Tot i que l'escena operística constitueix òbviament l'espai propi i genuí per materialitzar totes les dimensions de l'estètica wagneriana, cal dir també que la nostra Sala de Concerts ha viscut esdeveniments importants de la història del wagnerisme a Catalunya. S'ha dit que el Palau és un edifici que parla de les inquietuds de la gent que el va construir, un manifest que resumeix l'expressió d'un poble que estava vivint el seu renaixement. Per això és significatiu que, entre els seus elements decoratius interiors i exteriors, hi figurin diverses referències wagnerianes, ja que, per moltes raons, el fenomen del wagnerisme a Catalunya va ser un corrent transversal, fonament inserit en la cultura de l'època, que implicava sectors i estaments molt amplis i plurals de la societat.

D'acord amb aquesta vocació wagneriana, ja en els concerts inaugurals del Palau de la Música Catalana l'any 1908 figurava l'“Escena de la consagració del Grial” de *Parsifal*, dirigida per Antoni Nicolau, que l'Orfeó Català havia d'interpretar sovint els anys següents i que fou un dels seus grans èxits. També en els tres concerts que l'Orquestra Filharmònica de Berlín, sota la direcció de Richard Strauss, oferí aquell mateix any al Palau (15, 16 i 17 de maig) predominava la presència del Wagner simfònic (obertures d'*Els mestres cantaires* i *L'holandès errant*, obertura i bacanal de *Tannhäuser*, preludi de *Tristany*, preludi i “L'encís del Divendres Sant” de *Parsifal*, etc.) al costat d'obres de Beethoven i del mateix Strauss.

La col·laboració en els concerts de quaresma del 1910 organitzats per l'Orfeó Català del director alemany i gendre de Wagner, Franz Beidler, consolidà la presència wagneriana al Palau, alhora que donà a conèixer la *Simfonia núm. 7* de Bruckner i la *Segona* de Mahler, aquesta sota la direcció del suís Wolkmar Andreae.

Beidler fou el director –juntament amb Joan Lamote de Grignon i Lluís Millet– dels Festivals Wagnerians organitzats per l'Associació Wagneriana i l'Orfeó Català, que van commemorar l'any 1913 el centenari del naixement del compositor, una manifestació màximament representativa del wagnerisme barceloní en què, al llarg de cinc concerts i un concert extraordinari (18, 22, 27 i 30 de maig, 1 i 3 de juny) s'oferí una completíssima antologia de l'obra wagneriana, amb la novetat d'una versió quasi íntegra de *Parsifal* (vocalment protagonitzada per Ricard Viñas), “*el darrer drama líric del Mestre, inconegut encara del nostre públic [...]. La circumstància de no ésser permesa l'execució fins que no passarà al domini públic ens ha obligat a gestionar l'autorització per fer-ne audicions en forma de concerts, conseguint [...] el privilegi de donar-ne sinó una execució íntegral, quan menys amb tal extensió que pugui donar a l'oient plena coneixença de PARCIVAL, i'l prepari per a l'audició escènica de la mateixa en l'avenir*”.

El clima cultural de l'època es deixa sentir en els textos dels programes: “*Al costat d'aquesta obra [Parsifal] n'hi hem posades d'altres que, fent com un resum de la vida artística del mestre de Bayreuth, ens sigui permès sentir-les interpretades a nostra plena satisfacció, i sobretot en la nostra parla estimada. [...] Car volem les obres de Ricart Wagner interpretades wagnerianament, i les volem en la llengua catalana; que aquesta entri en plena possessió dels seus drets, no en virtut d'una almoïna que [...] li és atorgada entremitg de les representacions en llengua forastera, sinó que regni [...] com a senyora i majora*” (per il·lustrar aquesta fusió d'elements estètics i patriòtics recomanem l'article de Joan Lluís Marfany *Wagnerisme i catalanisme*, «Revista Musical Catalana», 2a època, núm. 48, octubre de 1988).

En contrast, aquest mateix any, el 29 de maig, tingué lloc a París la tumultuosa estrena de *La consagració de la primavera* d'Stravinsky, un compositor elogiat en el cèlebre *Manifest groc* de Salvador Dalí, Lluís Montanyà i Sebastià Gasch (1928), el document literari més conegut de l'avantguardisme català dels anys vint i trenta. Durant aquests anys, amb el canvi progressiu de la societat i dels gustos estètics, el wagnerisme continuà d'alguna manera vigent, però va perdre una part de la seva efervescència dialèctica. La celebracions del 50è aniversari de la mort del compositor l'any 1933 tingueren una dimensió més modesta al Palau que les del centenari del seu naixement.

Els grans fragments orquestrals de les òperes wagnerianes, però, continuaren –i continuen– amb una presència sovintejada en els concerts de les agrupacions simfòniques foranes que ens visiten i, no cal dir-lo, de l'Orquestra Pau Casals, i, després de la guerra, de l'Orquestra Municipal, l'OCB i l'OBC...

Finalment, recordem només algunes solemnes audicions d'òperes completes en versió de concert, amb l'Orquestra Ciutat de Barcelona i un excepcional repartiment vocal internacional, dintre de les temporades del Patronat Pro Música de Lluís Portabella que se celebraren al Palau els anys anteriors a la creació del Consorci del Gran Teatre del Liceu: *Parsifal* (1969, direcció de Charles Vanderzand, i 1981, direcció de Franz-Paul Decker), *La valquíria* (1977, direcció de Hans Wallat) i *Tristany i Isolda* (1979, direcció de Franz-Paul Decker).

I per acabar, cal remarcar una altra vegada la permanent presència wagneriana encarnada en les pedres de l'edifici, amb els cavalls de la cavalcada de les valquíries de l'escenari, el bust del compositor en una de les façanes i el medalló amb el nom de Wagner al sostre del segon pis.

Lluís Millet, musicòleg

Evocació de l'Holandès Errant

Selves de l'Oceà, joc mort d'illes internes,
vertigen emplenat de proes al galop,
fustegassa d'horòscop tallada d'un mal cop
i amb capes de diable al clar de les llanternes.

Ombres d'aigua que encara la lluna no ha fos
encrespen llur ganyota de blonda gegantina;
trompes i corns del ventre del mar sonen
foscors

Riallasses al vent, himnari que enlluernes
les veles vermelloses d'un nauta ardit, miop
per cruïlles d'escuma, voltejant enllà, prop
d'on es morts timonegen galeres sempiternes.

en brut. Una alta onada arrenca on l'altra fina.
Ni el 7 ni el 5, però el somni de tots dos
Els fa confondre el mar amb les naus que
tragina.

Joan Brossa (1919-1998), poeta,
dramaturg i artista plàstic

Poema extret de:

Carrer de Wagner, 1988

Llibre conjunt d'A. Tàpies i J. Brossa

13 textos al·lusius a Wagner escrits per Joan Brossa entre 1941 i 1987 i publicats anteriorment

10 gravats d'Antoni Tàpies (coberta inclosa)

Editor: Galeria Toni Tàpies – Edicions T, Barcelona

Edició: 150 exemplars numerats 1-150 i 15 exemplars H.C. numerats I-XV

R. Wagner: *L'holandès errant*

Òpera romàntica en tres actes amb llibret del compositor, inspirat en la llegenda evocada en el setè capítol de la novel·la de Heinrich Heine *Aus den Memoiren des Herrn von Schnabelewopski*.
Versió de París del 1841

Síntesi argumental

Acte primer

Per fugir d'una violenta tempesta, el vaixell del comerciant noruec Donald s'ha vist obligat a cercar refugi en un port. Deixa el comandament al seu timoner i concedeix descans a la tripulació extenuada. Finalment, el timoner, que havia de vetllar el repòs dels seus companys, també s'adorm tot murmurant una cançó. Aleshores apareix un vaixell fantasmagòric empès per la mar contra la nau de Donald. El capità, un personatge espectral, baixa a terra. És l'Holandès, que lamenta el seu destí: en haver blasfemat durant una tempesta, està condemnat a navegar sense descans fins a la fi del temps; només té una possibilitat de defugir aquest destí: cada set anys les ones el portaran a terra ferma i, si pot trobar un amor pur, una dona que li sigui fidel de manera incondicional, en serà alliberat.

Donald descobreix el vaixell estranger i el seu misteriós capità, al qual interroga. Impressionat per les seves respostes i pels tresors que li ofereix, el convida a casa seva, on l'espera Senta, la seva filla. En contemplar la possibilitat d'aconseguir l'esperada redempció, l'Holandès li demana també la mà de Senta. Mentrestant, la tempesta s'ha calmat i les dues naus salpen, entre els cants dels mariners.

Acte segon

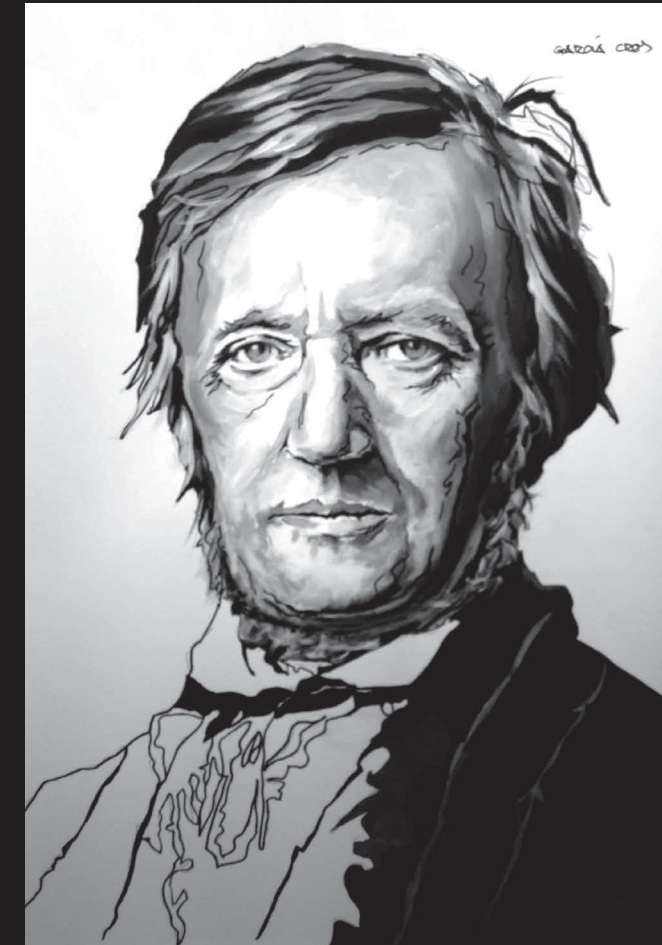
En una cambra de la casa de Donald, les noies estan filant i cantant alegrement sota la mirada vigilant de Mary, l'anciana nodrissa. Senta, somniosa, contempla el retrat de l'Holandès, mentre les altres noies es burlen d'ella. Les seves mofes insolents empenyen Senta a cantar la balada de l'holandès errant, en què explica la història de l'holandès. Alhora, acaba per dir que se sent identificada amb la dona escollida per redimir-lo. Arriba Georg, el promès de la jove, que l'ha sentida. Per dissuadir-la, li parla d'un somni premonitori que ha tingut, en què un desconegut sorgeix de la mar i s'endú Senta. Quan Georg surt desesperat sense aconseguir canviar el parer de Senta, arriben Donald i l'estranger. Donald presenta l'Holandès a la seva filla, que ha d'esdevenir la seva esposa. Senta i l'Holandès se senten fascinats l'un per l'altre. En restar sols, Senta li jura fidelitat i els dos es fonen en una abraçada apassionada. Donald retorna per convidar-los a participar amb els mariners en la festa en què vol anunciar el prometatge de la seva filla amb l'Holandès.

Acte tercer

Al port, de nit, davant la casa de Donald, estan fondejades les dues naus: sinistra, l'holandesa; alegre i festiva, la noruega, per celebrar el retorn dels mariners que canten un cor ben ritmat. Georg intenta reconquerir l'afecte de Senta i li retreu el seu menyspreu, malgrat que ella sempre l'havia estimat. L'Holandès, que ha sentit la conversa, en sentir-se traït, revela a tothom la seva identitat i, sense donar cap oportunitat a Senta d'explicar-se, ordena a la seva tripulació de fer-se a la mar. Senta li demana inútilment que es quedi i proclama la seva innocència. En no aconseguir retenir-lo, desesperada es llança a la mar com a prova de la seva fidelitat. L'holandès ha estat redimit i el vaixell fantasma s'enfonsa sobtadament. Les siluetes transfigurades de Senta i de l'Holandès apareixen per sobre de les ones tot elevant-se cap als núvols.

Joaquim Renart

Martín García Cros

Amb motiu del Centenari Wagner de l'any 1913, el Palau de la Música va exposar una ornamentació especial, reproduïda aquí a partir d'un dibuix original de Joaquim Renart.

Coincidint amb les celebracions del Bicentenari del naixement de Richard Wagner, i tot actualitzant aquell motiu decoratiu de fa cent anys, el Palau de la Música Catalana ofereix al públic del concert d'avui aquesta recreació realitzada per l'artista Martín García Cros, pintor retratista de Barcelona.

www.garciacros.com

Discografia

R. Wagner: *L'holandès errant*

A. Varnay, H. Uhde, J. Greindl, W. Windgassen. Cor i Orquestra del Festival de Bayreuth. Hans Knappertsbusch, director. Golden Melodram.

A. Silja, T. Adam, M. Talvela, E. Kozub. Cor de la BBC. Orquestra New Philharmonia. Otto Klemperer, director. Emi.

V. Ursuleac, H. Hotter, G. Hahn, K. Ortestag. Cor i Orquestra de l'Òpera de Baviera. Clemens Krauss, director. Preiser.

L. Ysanek, G. London, G. Tozi, K. Liebl. Cor i Orquestra del Covent Garden, Londres. Antal Dorati, director. Decca.

A. Silja, F. Crass, J. Greindl, F. Uhl. Cor i Orquestra del Festival de Bayreuth. Wolfgang Sawallisch, director. Philips.

A. Varnay, G. London, A. van Mill, J. Traxel. Cor i Orquestra del Festival de Bayreuth. Joseph Keilberth, director. Teldec.

G. Jones, T. Stewart, K. Riddersbusch, H. Esser. Cor i Orquestra del Festival de Bayreuth. Karl Böhm, director. Deutsche Grammophon.

H. Behrens, J. Morris, J. H. Rootering, B. Hepp, P. Groves. Cor i Orquestra de la Metropolitan Opera House, Nova York. James Levine, director. Sony.

D. Vejzovic, J. van Dam, K. Moll, P. Hofmann. Cor de l'Òpera de Viena. Orquestra Filharmònica de Berlín. Herbert von Karajan, director. Emi.

J. Eaglen, F. Struckmann, R. Holl, P. Seiffert. Cor de la Deutschen Staatsoper de Berlín. Staatskapelle de Berlín. Daniel Barenboim, director. Teldec.

R. Merbeth, A. Dohmen, M. Salminen, R. Dean Smith. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Marek Janowski, director. Pentatone.

Selecció a càrrec de *Javier Pérez Senz*, periodista i crític musical

Antoni Tàpies,

artista plàstic convidat 2012-13

Palau de la Música Catalana

Exposició del 25 de maig al 4 de juny de 2013

El Palau de la Música Catalana posa en diàleg l'arquitectura modernista de Domènech i Montaner amb l'obra de l'artista plàstic Antoni Tàpies (1923-2012). Figura cabdal de la segona meitat del segle XX, Tàpies ofereix el seu particular món iconogràfic on els elements materials transmuten en espirituals. Un encanteri de matèries, formes i gestos per explicar l'univers, l'existència i tal vegada sanar una societat.

Cap embenat I, 1989.
Esmalt sobre terra xamotada.
86 x 133 x 100 cm
Col·lecció Fundació Antoni Tàpies,
Barcelona

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

www.palaumusica.cat

Troba'ns a:

FUNDACIÓ ANTONI TÀPIES

Biografies

Palau 100

Les Musiciens du Louvre Grenoble

© Sander Buyck

L'orquestra, fundada l'any 1982 per Marc Minkowski, infon aires nous als repertoris barroc, clàssic i romàntic, interpretats amb instruments d'època. Durant els últims trenta anys ha desvetllat l'interès del públic amb les seves representacions d'obres de Händel, Purcell i Rameau, a més de Haydn i Mozart i, més recentment, Bach i Schubert. El grup també és reconegut per les seves versions de música francesa del segle XIX: Berlioz (*Les Nuits d'été*, *Harold en Italie*), Bizet (*L'Arlésienne*), Massenet

(*Cendrillon*), etc. Entre els seus darrers èxits operístics cal esmentar *Les contes d'Hoffmann* d'Offenbach a la Sala Pleyel de París, *Alcina* de Händel a l'Staatsoper de Viena, *Così fan tutte* de Mozart al Festival de Salzburg, i *Idomeneo* al Festival d'Ais de Provença, Salzburger Mozartwoche i Festival de Música de Bremen, en què l'orquestra participa amb regularitat des del 1995.

La temporada 2012-13 va començar amb la publicació de les Simfonies de Schubert per al segell discogràfic Naïve. Després d'això, l'orquestra està celebrant el seu trentè aniversari amb nombrosos concerts extraordinaris a Grenoble i a París, abans d'emprendre una gira per l'Àsia.

L'orquestra resideix a Grenoble des del 1996 i és patrocinada per la ciutat de Grenoble, el Conseil Général de l'Isère, la Regió de Rhône-Alps i el Ministeri de Cultura i Comunicació francès (DRAC Rhône-Alps). Les Musiciens du Louvre Grenoble realitza també un ampli programa educacional per promoure la música clàssica a la regió de Rhône-Alps.

Marc Minkowski, director

Inicialment fagotista, va començar a dirigir molt jove sota la tutela de Charles Bruck a l'Escola Memorial Pierre Monteux, als Estats Units. Als dinou anys va fundar Les Musiciens du Louvre, un conjunt que ha tingut un paper molt actiu en el renaixement de la música barroca, particularment pel que fa al repertori francès (Lully, Rameau, Mondonville, etc.) i la música de Händel (*Il trionfo del Tempo*, *Ariodante*, *Giulio Cesare*, *Hercules*, *Semele* i música orquestral), abans d'endinsar-se en la música de Mozart, Rossini, Offenbach, Bizet i Wagner.

Minkowski ha viatjat per tot Europa, amb el seu conjunt o amb altres orquestres, des de Salzburg a Brussel·les i d'Ais de Provença a Zuric -a més de mantenir una relació continuada des del 1995 amb la Musikfest de Bremen-, com a director d'òperes de Händel, Rameau, Mozart, Beethoven, Rossini, Verdi, Massenet...

És convidat habitual de l'Opéra de París i del Théâtre du Châtelet (estrena francesa de *Die Feen* de Wagner) i també ha actuat en altres sales parisenques, com l'Opéra Comique (*Pelléas et Mélisande* en el centenari de l'obra el 2002) i a Venècia, Moscou (estrena russa en versió escènica de *Pelléas et Mélisande* en una producció d'Olivier Py), Berlín i Viena (Theater an der Wien i Staatsoper, on Les Musiciens du Louvre Grenoble va ser la primera orquestra estrangera a tocar al fossat).

Marc Minkowski és un convidat habitual d'orquestres simfòniques amb un repertori centrat en compositors del segle XX: Maurice Ravel, Igor Stravinsky, Lili Boulanger, John Adams, Henryk Górecki i Olivier Greif. També dirigeix regularment orquestres alemanyes: Dresdner Staatskapelle, Filharmònica de Berlín, DSO Berlin i les principals orquestres de Munic, a més de posar-se al capdavant de la Simfònica de Viena, Orquestra del Mozarteum de Salzburg, Orquestra de Cleveland, Mahler Chamber, Orquestra de la Ràdio Sueca, Orquestra de la Ràdio Finesa, Orchestre du Capitole de Tolosa de Llenguadoc, Orquestra del Teatre Mariinski de Sant Petersburg i la recentment formada Filharmònica de Qatar.

Després del seu èxit a la Konzerthaus de Viena el 2009 amb un cicle complet de les *Simfonies londinenques* de Haydn, gravades en directe per Naïve (el seu segell discogràfic en exclusiva des del 2007), amb Les Musiciens du Louvre Grenoble va enregistrar la integral de les *Simfonies* de Schubert el 2012. El maig d'aquest mateix any va tenir lloc la segona edició del Ré Majeure, el festival fundat per Marc Minkowski a l'illa de Ré, davant de la costa atlàntica francesa. Durant la temporada 2012-13 Minkowski dirigirà *Lucio Silla* de Mozart a la Setmana Mozart de Salzburg, de la qual ha estat nomenat director artístic.

Marc Minkowski ha debutat recentment amb la Filharmònica de Viena i dirigirà un *Don Giovanni* al Festival d'Ais de Provença amb la London Symphony el juliol del 2013. La tardor de 2012 Minkowski va celebrar el 30è aniversari de la seva orquestra amb una sèrie de concerts "Domaine Privé" a la Cité de la Musique i la Sala Pleyel de París.

Estonian Philharmonic Chamber Choir

@ Kaupo Kikkas

És un dels conjunts musicals estonians més coneguts a nivell internacional. Va ser fundat el 1981 per Tõnu Kaljuste, que en va ser el director artístic i musical durant vint anys. Del 2001 al 2007 el músic anglès Paul Hillier va continuar la seva obra. Des del 2008 l'holandès Daniel Reuss n'és el director artístic i musical.

El repertori del cor abasta des del cant gregorià fins al Barroc tardà i la música del segle XXI, amb una vocació particular per donar a conèixer a tot el món obres de compositors estonians (Pärt, Tormis, Tüür, Grigoryeva, Tulev, Kõrvits, Tulve). Cada temporada, el cor ofereix entre 60 i 70 concerts tant a Estònia com a l'estranger.

L'Estonian Philharmonic Chamber Choir (EPCC) ha treballat amb directors i orquestres de prestigi, com Claudio Abbado, Helmuth Rilling, Eric Ericson, Iván Fischer, Neeme Järvi, Paavo Järvi, Nikolai Alekseeiev, Andrew Lawrence-King, Roland Böer, Lars Ulrik Mortensen, Frieder Bernius, Stephen Layton, Marc Minkowski, Christoph Poppen i Sir Colin Davis, entre d'altres, i amb les orquestres de cambra de Noruega, Austràlia, Lituània, Praga i Stuttgart, Mahler Chamber, Filharmònica d'Israel, London Symphony, de la Ràdio de Berlín, Concerto Copenhagen, Concerto Palatino, Salzburger Camerata, Les Musiciens du Louvre i, per descomptat, l'Orquestra Nacional d'Estònia i l'Orquestra de Cambra de Tallin.

El cor ha estat convidat a actuar en molts festivals importants (Edimburg, Abu Gosh, Bergen, Salzburg, Festival de Pasqua de Moscou, Musikfest Bremen, Setmana Mozart de Salzburg, BBC Proms, Festival Cervantino de Mèxic, etc.) i té una extensa discografia per a ECM, Virgin Classics, Carus o Harmonia Mundi, que ha rebut nombroses distincions, com, entre d'altres, el Premi Grammy a la millor interpretació coral per *Dona Pacem* d'Arvo Pärt (Harmonia Mundi 2006, director Paul Hillier).

Aquest any 2013 l'EPCC ofereix concerts a l'Òpera de Sydney, té gires per diverses ciutats europees amb Marc Minkowski i Les Musiciens du Louvre i participa en els festivals d'Ais de Provença i Schleswig-Holstein.

Vincent le Texier, baix bariton (Holandès)

Va iniciar els estudis de cant amb Udo Reinemann i els va continuar a l'Escola d'Art Líric de París. Animat per Hans Hotter, Christa Ludwig, Elisabeth Schwarzkopf i Walter Berry, va decidir dedicar-se a l'òpera. El 1988 va interpretar el paper de Golaud en l'estrena a Moscou de *Pelléas et Mélisande* sota la direcció de Manuel Rosenthal. Després va encarnar el mateix rol en diversos teatres, va participar en la versió experimental de Peter Brook d'*Impressions of Pelléas* i va actuar a Leipzig, Göteborg, Ankara i Istanbul. S'introduí en l'òpera barroca guiat per Marc Minkowski, així com també en els rols mozartians i en el repertori dels segles XIX i XX. Dues produccions mítiques han marcat la seva carrera: *L'amor de les tres taronges* de Prokófiev a Lió i *Platée* de Rameau a París.

A més de les seves qualitats com a cantant, els directors d'escena van descobrir en ell un actor extraordinari. Així, el seu repertori s'ha enriquit amb moltes òperes poc representades, com *Eine florentinische Tragödie* de Zemlinsky, *El cas Makropoulos* de Janáček i *Cendrillon* de Massenet. El 2008 va interpretar per primera vegada *Saint François d'Assise* de Messiaen a la Sala Pleyel de París, sota la direcció de Myung-Whun Chung. A més, ha actuat al Théâtre de la Monnaie de Brussel·les, Montpellier, Òpera Nacional i Théâtre des Champs Elysées de París, Teatro Real de Madrid, São Paulo, Essen, etc.

Molt en sintonia amb els creacions actuals, Vincent le Texier ha estrenat moltes obres de compositors com D. Levaillant, G. Aperghis, M. Constant, K. Saariaho, S. Giraud, P. Manoury, P. Fénelon o F. Testi. No obstant això, mai no ha perdut la passió pel repertori melòdic i per la lied francès. Juntament amb Marc Minkowski, ha participat en l'obra *Platée* de J. P. Rameau a l'Òpera de París, al Festival Pentecost de Salzburg, al Grand Théâtre de Ginebra i a l'Òpera de Bordeus. També ha interpretat el paper principal de *Don Quixot* de J. Massenet a La Monnaie de Brussel·les.

Entre els seus recents compromisos figuren l'oratori *Golgotha* de Franck Martin al Concertgebouw d'Amsterdam, *L'holandès errant* a Barcelona i Versalles, *Penélope* de Fauré al Théâtre des Champs Elysées de París...

Ingela Brimberg, soprano (*Senta*)

Durant la primavera de 2013 ha debutat a l'Òpera Reial Sueca amb el paper d'Orford en *Peter Grimes* i interpreta el personatge de Senta en *L'holandès errant* sota la batuta de Marc Minkowski a França, Àustria i Espanya. A més, interpretarà el rol protagonista de *Tosca* a l'Òpera Nacional Danesa.

Les últimes temporades ha interpretat Elettra (*Idomeneo* de Mozart) i el paper principal en *Manon Lescaut* amb l'Òpera Nacional Danesa, *Salome* al Teatre Verdi de Trieste i *Valentine* (*Les huguenots* de Meyerbeer) a La Monnaie de Brussel·les (nomenada millor producció de l'any 2011 per «Opernwelt»), sota la batuta de Marc Minkowski. A més, va interpretar el paper de Tosca a Göteborg i a l'Òpera Nacional Finlandesa d'Hèlsinki.

Després d'haver interpretat papers de mezzosoprano, com Rosina o Cherubino, Ingela Brimberg va fer el debut com a soprano el 2003 en el paper de Konstanze d'*El rapte en el serrall* de Mozart amb la Folkoperan d'Estocolm. Des de llavors ha interpretat Aida i Amelia (*Un ballo in maschera*) a l'Òpera de Malmö, Donna Anna (*Don Giovanni*) a la Folkoperan d'Estocolm i els papers protagonistes de Jenúfa a la NorrlandsOperan i de *Kàtia Kabànova* a l'Òpera de Göteborg.

Ingela Brimberg va estudiar a l'Acadèmia de Música i Teatre de la Universitat de Göteborg.

Mika Kares, baix (*Donald*)

@ Jochen Klenk

Nascut en Laitila (Finlàndia), va fer el debut operístic als 25 anys com a Figaro (*Le nozze di Figaro*). Després de guanyar el segon premi del Concurs de Cant Timo Mustakallio el 2004 va començar una gran carrera internacional. Entre el 2005 i el 2010 va ser membre de la companyia de l'Òpera Estatal de Baden, amb la qual cosa va incrementar notablement les seves actuacions a Alemanya i va assimilar un extens repertori: Felip II (*Don Carlo*), Colline (*La Bohème*), Raimondo (*Lucia di Lammermoor*), Sarastro (*La flauta màgica*) i Comendador (*Don Giovanni*, etc.). A més, va interpretar el seu primer paper en la *Tetralogia* wagneriana i va debutar com a Fafner (*Das Rheingold*), Hunding (*Die Walküre*) i Fafner (*Siegfried*).

Karès s'ha guanyat el reconeixement com a cantant especialitzat en Wagner i Verdi. Va fer el debut en el Festival de Savonlinna amb el paper principal de *Mefistofele* de Boito l'estiu de 2008 i va ser distingit com a artista de l'any. El 2009 va rebre el Der Goldene Fächer com a millor cantant de l'Òpera de Baden i el 2010 va guanyar una beca Wagner. El 2012 va debutar a l'Òpera de Seattle als EUA i fou convidat a col·laborar en diverses produccions a Hong Kong, Salzburg, Roma i València, on treballà amb directors com Lorin Maazel i Zubin Mehta.

Més recentment ha actuat en la Setmana de Mozart de Salzburg (*Acis & Galathea*), sota la direcció de M. Minkowski, Òpera de Tampere (*Tannhäuser*), Òpera Nacional Finlandesa (*Doctor Atomic* de John Adams) i al Palau de les Arts de València (*Ariadne auf Naxos*, *Tosca* i *Fidelio*). Amb Marc Minkowski també ha participat en la Gala Mozart per celebrar el 30è aniversari dels Musicians du Louvre Grenoble, celebrada a la Sala Pleyel de París l'octubre de 2012. Aquesta temporada s'integrarà a la companyia de la Metropolitan Opera de Nova York per col·laborar en les seves produccions de *Rigoletto* i *Das Rheingold*.

Eric Cutler, tenor (Georg)

La veu única i virtuosística d'Eric Cutler ha estat lloada als teatres d'òpera més importants del món. Ha treballat a la Metropolitan Opera de Nova York, Bayerische Staatsoper de Munic, Festival de Salzburg, Covent Garden de Londres, La Fenice de Venècia, Lyric Opera de Chicago, La Monnaie de Brussel·les, Festival de Glyndebourne, Òpera de París i moltes d'altres. A més, col·labora sovint amb destacades orquestres dels Estats Units i d'Europa.

Cutler s'ha especialitzat en el repertori francès i italià del segle XIX. Les seves actuacions recents han estat en el rol de Leicester de *Maria Stuarda* de Donizetti (Houston Grand Opera), protagonista de *Faust* (Òpera Nacional Grega) i Raoul de Nangis de *Les Huguenots* de Meyerbeer (La Monnaie de Brussel·les, dirigida per Olivier Py i Marc Minkowski). Els seus papers en el repertori italià inclouen el Duc de *Rigoletto*, Alfredo de *La Traviata*, Ernesto de *Don Pasquale*, Edgardo de *Lucia di Lammermoor*, Arturo d'*I Puritani* i Amenophis de *Moïse et Pharaon* de Rossini. Entre els compromisos d'aquesta temporada figuren el retorn a la Metropolitan (Iopas de *Les Troyens* de Berlioz), Staatsoper Unter den Linden de Berlín (Leicester de *Maria Stuarda*) i la Philharmonie de Luxemburg (Le Chevalier des Grieux de *Manon*).

Eric Cutler va néixer a Adel (Iowa, EUA) i va ser alumne al Luther College i del Programa Lindemann per al Desenvolupament de Joves Artistes de la Metropolitan Opera. En 2005 va guanyar el Premi Richard Tucker, i molt aviat va obtenir diverses beques de la Fundació Tucker. A més, va guanyar el Premi Martin E. Segal del Lincoln Center i el Premi ÀRIA.

Actualment Cutler viu a Alemanya amb la seva dona i el seu fill.

Helene Schneiderman, mezzosoprano (Mary)

La mezzosoprano americana Helene Schneiderman, nascuda a Flemington (Nova Jersey), és des del 1984 solista permanent a l'Staats theater d'Stuttgart. A més de les seves activitats a Stuttgart, ha treballat en molts dels teatres d'òpera més destacats d'Europa i Amèrica, com la Semperoper Dresden, Staatsoper de Munic, Komische Oper Berlin, Düsseldorf, Hamburg, Òpera Nacional de París, Covent Garden de Londres, Teatro Real de Madrid, Palau de les Arts de València, La Scala de Milà i les òperes de Florida, San Diego, San Francisco, Seattle i Nova York.

Els seus papers més recents han estat Despina (*Così fan tutte*), Suzuki (*Madama Butterfly*), Annina (*Der Rosenkavalier*), Marcellina (*Le nozze di Figaro*) i Geneviève (*Pelléas et Mélisande*). El 1998 Helene Schneiderman va rebre títol honorífic de Kammersängerin de la ciutat d'Stuttgart, tot convertint-se en l'artista més jove a rebre aquesta distinció.

Alguns dels directors amb què ha treballat són Leonard Bernstein, Dennis Russell Davies, Sir Colin Davis, Sir Georg Solti, Christian Thielemann i Alberto Zedda. A més, ha col·laborat amb destacats directors escènics, entre els quals Sir Jonathan Miller, Barrie Kosky, Christophe Loy, Jossi Wieler i Johannes Schaaf. En concert destaquen les seves actuacions al Concertgebouw d'Amsterdam i a la Konzerthaus de Viena.

Helene Schneiderman ha participat en prestigiosos festivals, com els de Salzburg, Rossini de Pesaro, Ludwigsburg, Schlossfestspiele Heidelberg i Schwetzingen.

Bernard Richter, tenor (*Der Steuermann / Timoner*)

Va estudiar a Neuchâtel i va ser membre de l'Opera Studio de Bienne i finalista del Concurs Internacional de París. Després d'una temporada a l'Òpera de Leipzig va actuar com a convidat als teatres de Lucerna, Berna, Basilea, Frankfurt i Klagenfurt. També ha interpretat papers importants a l'Opéra Bastille, Opéra Comique i Théâtre des Champs Elysées de París, Theater an der Wien, Festival de Salzburg i Teatre de Freiburg, amb un ampli repertori que inclou *La belle Hélène* (sota la direcció de Marc Minkowski) i *La Grande Duchesse de Gérolstein* d'Offenbach, *Zampa* de F. Hérold, *Les Troyens* de Berlioz, *Il mondo della Luna* de Haydn; *Idomeneo*, *Lucio Silla*, *Mitridate*, *Così fan Tutte*, *Don Giovanni* i *La flauta màgica* de Mozart, etc.

En concert ha actuat amb la Simfònica de Berlín, MDR Orchestra de Leipzig, Les Musiciens du Louvre i la Simfònica de la RAI, Festival de Pasqua de Salzburg, a la Sala Gaveau de París, Tonhalle de Zuric, Gewandhaus de Leipzig, Acadèmia de Santa Cecilia de Roma, Konzerthaus de Viena, Setmana Mozart de Lucerna i Styriarte Graz.

Ha treballat amb directors musicals i directors d'escena prestigiosos, com I. Fischer, K. Nagano, M. Minkowski, J. Tate, N. Harnoncourt, F. Luisi, S. Cambreling, A. Fisch, N. Lehnhoff i K. Warner.

Les seves aparicions recents més destacades inclouen Tamino (*Die Zauberflöte*) al Festival de Salzburg, Le Chevalier de la Force (*Dialogues des Carmélites* de Poulenc) a la Bayerische Staatsoper de Munic, Rossillon (*La vidua alegre*) al Grand Théâtre de Ginebra, Don Ottavio (*Don Giovanni*) a l'Opernhaus de Zuric i el paper principal d'Atys de Lully en una producció d'aniversari de Les Arts Florissants a l'Opéra Comique de París.

Les Musiciens du Louvre Grenoble

Violins I

Thibault Noally
Claire Sottovia
Sayaka Ohira Fabre
Bérénice Lavigne
Alexandrine Caravassilis
Geneviève Staley-Bois
Laurent Lagresle
Karel Ingelaere
Heide Sibley
Catherine Arnoux
Naoko Aoki-Charvat

Violins II

Nicolas Mazzoleni
Louis Creac'h
Pablo Gutierrez Ruiz
Maria Papuzinska-Uss
Mario Konaka
Alexandra Delcroix Vulcan
Caroline Lambelé
Simon Dariel
Maximilienne Caravassilis
Eva Scheytt

Violes

David Glidden
Jean-Baptiste Magnon
Cécile Brossard
Joël Oechslin
Nadine Davin
Catherine Puig Vasseur
Laurent Gaspar

Violoncelles

Eléonore Willi
Federico Toffano
Konrad Bukowian
Vérène Westphal
Aude Vanackère
Pascal Gessi
Elisa Joglar

Contrabaixos

Christian Staude
Roberto Fernandez de Larrinoa
Gautier Blondel
Jean-Michel Forest

Flautes

Florian Cousin
Jean Brégnac
Giulia Barbini

Oboès

Anne Chamussy
Guillaume Cuiller

Clarinets

Francesco Spendolini
Ana Melo

Fagots

François Charruyer
Nicolas André

Trompetes

Konstantin Timokhine
Yannick Maillet
Nicolas Chedmail
Annouck Eudeline

Trompetes

Thibaud Robinne
Guy Ferber

Trombons

Julien Dugers
Nicolas Grassart
Hamid Medjebeur

Tubes

Marc Girardot

Timbales

David Dewaste

Percussió

Sylvain Bertrand

Assistent musical

Barnaby Palmer

Estonian Philharmonic Chamber Choir

Sopranos

Kaia Urb
Kariina Kriis
Kristine Muldma
Hele-Mall Leego
Annika Lõhmus
Hele-Mai Poobus
Eha Pärj
Maris Liloson
Kadri-Liis Kukk
Maria Valdmaa

Contralts

Marianne Pärna
Karin Salumäe
Helis Naeris
Merili Kristal
Ave Hännikäinen
Anna Dõtõna
Iris Oja

Tenors

Tiit Kogerman
Martin Lume
Kaido Janke
Toomas Tohert
Raul Mikson
Martinš Zvīgulis
Mikk Dede
Madis Enson
Elmo Tiisvald
Lembit Tolga

Baixos

Aarne Talvik
Tõnu Tormis
Rainer Vilu
Allan Vurma
Henry Tiisma
Andreas Väljamäe
Martin Sildos
Arnis Paurs
Tiit Kaljund

Director

Heli Jürgenson

Abona't a Palau100

2013—2014

**PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ**

Sir Simon Rattle Berliner Philharmoniker

01.07.13 — 20.30 h

Camilla Tilling, soprano
André Schuen, bariton
Orfeó Català & Cor de Cambra del PMC
Filharmònica de Berlin
Sir Simon Rattle, director

Schumann: *Simfonia núm. 2*
Fauré: *Requiem*

Khatia Buniatishvili, Ravel i Mussorgski

02.10.13 — 20.30 h

Ravel: *Gaspard de la nuit*
Ravel: *La Valse*
Mussorgski: *Quadres d'una exposició*

Gidon Kremer, violí Martha Argerich, piano

28.11.13 — 20.30 h

Sonates de Weinberg, Beethoven
i Brahms

René Jacobs, Le nozze di Figaro

03.12.13 — 20.30 h

Pietro Spagnoli, comte d'Almaviva
Rosemary Joshua, comtessa d'Almaviva
Konstantin Wolff, Figaro
Sophie Karthäuser, Susanna
Anett Fritsch, Cherubino
Marcos Fink, Bartolo | Antonio
Cor de Cambra del PMC
Orquestra Barroca de Friburg
René Jacobs, director

Mozart: *Le nozze di Figaro*

Stephen Kovacevich, Sonates de Beethoven

14.01.14 — 20.30 h

Beethoven:
Les darreres sonates: 30, 31 i 32

Lorin Maazel Münchner Philharmoniker

19.02.14 — 20.30 h

Filharmònica de Munic
Lorin Maazel, director

Sibelius: *Valse triste*
Schumann: *Simfonia núm. 4*
Strauss: *Una simfonia alpina*

Sir John Eliot Gardiner Monteverdi Choir & English Baroque Soloists

07.03.14 — 20.30 h

Monteverdi Choir
English Baroque Soloists
Sir John Eliot Gardiner, director

Monteverdi: *Véspro della Beata Vergine*

Maasaki Suzuki, Passió segons sant Joan

24.03.14 — 20.30 h

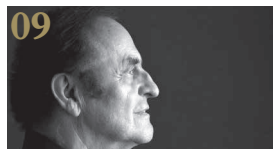

Joanne Lunn, soprano
Damien Guillon, contratenor
Gerd Türk, tenor
Peter Kooij, baix
Bach Collegium Japan
Maasaki Suzuki, director

J. S. Bach: *Passió segons sant Joan*

Charles Dutoit, Royal Philharmonic Orchestra

04.04.14 — 20.30 h

Nicole Cabell, soprano
Orfeó Català
Cor de Cambra del PMC
Royal Philharmonic Orchestra
Charles Dutoit, director

Poulenc: *Gloria*
Ravel: *Daphnis et Chloé*

Gustavo Dudamel Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks

09.04.14 — 20.30 h

Orquestra Simfònica
de la Ràdio de Baviera
Gustavo Dudamel, director

Beethoven: *Simfonia núm. 6*
"Pastoral"
Stravinsky: *La consagració
de la primavera*

Obtindràs molts avantatges:

- 25% descompte sobre el preu de les entrades individuals.
- Possibilitat de canviar les entrades quan no puguis assistir.
- I molts més avantatges que pots consultar a la web.

Preu de l'abonament a partir de 192 €

Venda de nous abonaments a partir del 9 de maig

Venda d'entrades a partir del 5 de juny

Pablo Heras-Casado Freiburger Barockorchester

28.04.14 — 20.30 h

Isabelle Faust, violí
Jean-Guihen Queyras, violoncel
Alexander Melnikov, piano
Orfeó Català
Orquestra Barroca de Friburg
Pablo Heras-Casado, director

Schumann: *Concert per a violí*
Schumann: *Concert per a violoncel*
Schumann: *Concert per a piano*
Brahms: *Schicksalslied*

Anna Netrebko, Àries de Verdi

21.05.14 — 20.30 h

Orquestra Simfònica
del Gran Teatre del Liceu
Marco Armiliato, director

Grans àries veristes i de G. Verdi: *Il trovatore*, *Macbeth*, *Don Carlo*, *Manon Lescaut* i *Adriana Lecouvreur*

Maria Bayo, Vesperae solennes de Mozart

03.06.14 — 20.30 h

Cor de Cambra del PMC
Orquesta Sinfònica de Navarra
Víctor Pablo Pérez, director

Humet: *Cant d'amor a la vida*
(Sky disc)
Humet: *Escenes d'ocells*
J. Canteloube: *Chants d'Auvergne*
W. A. Mozart: *Ave verum*
W. A. Mozart: *Vesperae solennes
de confessore*

Informació i atenció a l'abonat

Dilluns a divendres, de 10 a 14h
Telèfon: 93 295 72 42
A/e: abonaments@palaumusica.cat

Tardes i festius: 902 442 882
www.palaumusica.cat